

[Jørgen Jensen]

været mulighed for at fjerne de negative virkninger, og endnu en gang vil jeg godt sige: det var jo ikke fagbevægelsens krav, I gennemførte, det var jo jer socialdemokrater, der ikke ville være med til at fjerne de hindringer, der var for, at der kunne være frivillighed og meget andet, det var jo jer, der svigtede. Derfor ville vi ikke være med.

Med hensyn til parallelanvisningen er der problemet med at forhindre arbejdsgiverne i at sortere arbejdskraften. Det ville man ikke være med til at løse. Tværtimod forøgede man ved den lov, der blev gennemført, arbejdsgivernes mulighed for at sortere arbejdskraften.

Tiden er udløbet, men jeg kunne tage jobanvisningen også. Den skaber ikke flere arbejdspladser. Jeg synes, det havde været rigtigere, om man havde erkendt, at der var opgaver i kommunerne, vi skulle tage fat på, i stedet for at man nu måske i sidste ende skal tvinge kommunerne til at antage en dør-lukker, der kan stå og lukke døren op og i ved kommunekontorerne, fordi man ikke sætter vedkommende i gang med noget vigtigere arbejde i stedet for.

Bolvig (RV):

Det er ikke så tit, at jeg er uenig med arbejdsministeren. Jeg er næsten altid enig med arbejdsministeren. Derfor er jeg for så vidt glad for på enkelte områder at få klargjort, i hvert tilfælde over for mig selv, at arbejdsministeren er socialdemokrat og ikke en social-liberal radikal. Arbejdsministeren siger til mig: vi kan ikke opretholde vores arbejdsmarkedssystem, hvis vi griber ind i parternes frie forhandlingsret. Jeg vil sige: vi kan ikke længere opretholde illusionerne om, at parterne kender deres ansvar. Det gør de ikke. For det er ikke deres opgave. Deres opgave er at varetage deres medlemmers egoistiske egeninteresser, det ser vi demonstreret uafbrudt. Vi ved godt, at parterne ikke bliver enige; det ved ministeren, og det ved alle. Derfor vil jeg igen henstille, at vi bruger tiden nu, bruger 4 måneder til at gøre os dette klart, i stedet for at vi som så ofte før får 3 dage. Ministeren, der har en god hukommelse, kan måske oplyse mig om, hvor mange overenskomstsituationer der har været inden for de sidste 15-16 år, hvor parterne er nået

frem til en ansvarlig løsning uden indgriben fra folketinget. Jeg tror ikke, det er sket ret mange gange.

Jeg er ked af, at arbejdsministeren ikke gik ind på min tankegang om, om man kunne arrangere en slags Marienborgkonference, hvor vi bedre kunne gå i dybden med alle disse forslag, der kommer, til beskæftigelsesfremmende foranstaltninger. Vi kan jo ikke gå i dybden her i salen i en debat, vi kan dårlig nok gøre det i udvalget, der i øvrigt nu mangler fornøden inspirationskilde - bl. a. takket være arbejdsministerens parti, men lad det være. Baggrunden vil være god, hvis man kunne få en tilbundsående drøftelse, hvor man havde mulighed for, for at sige det rent ud, at man også kunne komme med nogle forslag, som senere viste sig måske ikke at være særlig velovervejede, og som man derfor er nervøse for at komme frem med ved mere offentlige lejligheder som her i folketinget. Jeg tror, det ville være en stor fordel.

Årsagen til ungdomsledigheden er vel bl. a. i høj grad vores minimumsløn, som gør, at lidt ældre, lidt mere erfarne arbejdere får et job på de unges bekostning. Jeg ved, jeg er enig med arbejdsministeren i, at vores ungdomsarbejdsløshedsproblem er det alvorligste. Men når vi har et sådant problem for de unge arbejdsløse, så er det spørgsmålet, om ikke vi må finde frem til en eller anden form for tilskudsordning, hvis vi ikke vil gå med til at nedsætte lønnen for de unge - og det tror jeg meget nødig jeg vil gå med til. Det er på den baggrund, jeg spurgte som en af de ting, man kunne drøfte, om det var en god idé at give f. eks. halv arbejdsløshedsunderstøttelse til alle arbejdsgivere, som ansatte unge. Jeg ved godt, at man får et tilskud i øjeblikket, men det gives kun til de arbejdsgivere, der ansætter ekstraordinært. Jeg vil sige, at næsten ligeegyldigt hvilke omkostninger det vil medføre og hvilke følger det vil få for ældre, så burde vi sætte os det mål, at unge arbejdsløse ikke under nogen omstændigheder skulle accepteres, for dér er skaden større og længerevarende end for alle andre grupper i det danske samfund.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Som jeg sagde, første gang jeg havde ordet her, havde vi ikke nogen forventninger i SF